

TRUCADES, PIJISME I TERRORISME: BELBEL I MÒBIL

Enric Ciurans

Mòbil, de Sergi Belbel. Intèrprets: Carles Francino, Maife Gil, Marta Marco i Rosa Novell. Escenografia: Paco Azorín. Vídeo: Franc Aleu-Urano. Vestuari: Isidre Prunés. Il·luminació: Albert Faura. Disseny de so i banda sonora: Roc Mateu. Direcció: Lluís Pasqual. Coproducció: Centre d'Arts Escèniques de Reus (CAER), Teatre Lliure i Teatro Arriaga. Sala Fabià Puigserver; 6 de febrer de 2007.

Les duríssimes crítiques rebudes arran l'estrena de *Mòbil* varen implicar una expectativa afegida abans d'anar al Teatre Lliure per veure la darrera posada en escena d'un text del *capocanoniere* del nostre teatre, convertit pel alguns columnistes en el nostre Guimerà contemporani.¹ La darrera experiència, *Forasters*, no havia estat bona. Fins i tot sentírem vergonya aliena davant algunes de les escenes d'aquella ambiciosa obra sobre la immigració al nostre país. Però, reconeixem, també, la decisió que hi havia en aquell text (clarament erroni, al nostre parer) per acostar-nos a una de les problemàtiques més punyents a què fa front el nostre país. Amb aquest bagatge varem anar un dimarts a la magnífica Sala Fabià Puigserver; i la primera sorpresa (agradable) fou comprovar que la sala estava quasi plena per un públic majoritàriament jove. Creiem, també, que varem tenir sort d'ocupar una fila un xic allunyada de l'escenari i menys perjudicada per les pampallugues que desprèn la pantalla que presideix l'escenografia, i que esdevé un dels elements principals del muntatge.

Construir una obra de teatre a partir del fenomen dels mòbils en la nostra societat sembla, d'entrada, una banalitat. Si hi afegim el terrorisme, creiem que l'oportunisme és un element central en les intencions del seu autor. Sergi Belbel planteja amb *Mòbil* una peça clarament comercial —cridada a l'èxit, com varem comprovar pels aplaudiments i els comentaris de després de la funció—, però pregonament falsa, impròpia del lloc que ocupa en el nostre teatre i dels mitjans públics dels quals disposa per crear-la. Tenim dret a esperar una reflexió més punyent, combativa i atractiva sobre com les noves formes de relació entre persones modifiquen els nostres comportaments més íntims i les nostres conviccions més profundes.

Mòbil és un espectacle que té diversos elements que el fan atractiu per a un públic poc avesat a l'escena, aquell que fa possible èxits importants de taquilla i fa que el teatre faci un salt a les primeres planes dels diaris i dels mitjans de comunicació de masses. D'entrada, l'escenografia i la il·luminació esdevenen elements ben reeixits que fan el relat de la peça àgil i atractiu per a l'espectador. A aquest element central, s'hi uneixen unes actrius de trajectòria excel·lent que a compleixen perfectament el repte de donar cos i ànima al text de Belbel. No sabem a què es

degué la renúncia d'Anna Lizaran d'interpretar el paper de Sara, però si ho hagués fet haguéssim assistit a un xou similar al que es va aconseguir amb *El matrimoni de Boston*, l'obra menys mame-tiana de les creades per l'autor d'*Oleanna* i *Glengarry Glen Ross*, entre altres textos importants del repertori contemporani. Cal destacar, dins el bon nivell general de les interpretacions de Maife Gil i Rosa Novell, el treball de Marta Marco, una de les millors actrius joves del nostre panorama teatral. Marco podríem dir que *va sobrada* en la seva recreació de Rosa, i arriba a la hilaritat en alguns moments de l'espectacle quan pronuncia, gràcies al mòbil i al seu estat etílic, els grotescos insults al seu pare, moment especialment celebrat pel públic, moment que a nosaltres ens confirma tal com escriví el crític Francesc Massip, que l'obra s'adreça, especialment, a un públic adolescent.² Cal destacar, també, el debut de Carles Francino, que s'integra perfectament en el joc escènic i, en cap cas, desentona al costat de les grans actrius que l'envolten. La direcció de Lluís Pasqual s'adequa a la categoria del text, potenciant l'agilitat de la narració i tenint cura dels elements centrals de la proposta.

La història està construïda a partir dels elements habituals de la poètica belbeliana. Un molt planificat i estudiat joc de dobles, una matemàtica volgudament imperfecta, desigual en la seva aparent simetria o, potser, igual en la seva asimetria. Com en moltes de les seves peces, se'n

Mòbil, de Sergi Belbel.
(Ros Ribas)

plantegen dues històries que, a partir de l'atzar (una mena de matemàtica dement), s'entrellacen i s'entortolliguen en una repetició que és un element característic d'una bona part de les seves peces. La pantalla que presideix l'escena esdevé element clau en la narració de la història; ens informa d'algunes de les claus principals de la trama. La vivesa i la saviesa teatrals amb què estan confegits els diàlegs, propis d'un dramaturg experimentat com Belbel, aconseguixen que l'èxit de la posada estigui pràcticament assegurat. Però, nosaltres, com molts altres espectadors, no en tenim prou, d'això. No ens cal un teatre comercial en un lloc com el Teatre Lliure, que pensem que ha d'estar destinat a la reflexió, a l'entreteniment intel·ligent, al debat social sobre les qüestions que ens preocupen, a la lectura contemporània dels clàssics universals. És per tot això que *Mòbil* no està a l'alçada dels mitjans artístics, tècnics i econòmics de la seva posada en escena, malgrat l'indubtable èxit propiciat per una posada en escena molt professional.

NOTES

1. GALVES, Jordi. «Una corona para Sergi Belbel». *La Vanguardia* [Barcelona] (Suplement «Culturas») (03-11-2004).
2. MASSIP, Francesc. «Camí de crancs». *Avui* [Barcelona («Cultura i Espectacles»)] (12-01-2007).